

**Паралелі поезії:
роздуми над рядками Т. Шевченка та Л. Костенко**

Поезія – вона як молитва, зцілює душу...

19 березня цього року виповнюється 90 років видатній українській поетесі Ліні Костенко. Без її творчості важко уявити українську літературу. Філософія її життя водночас складана і проста: вона справжній патріот українського слова. Лише з плином часу кожен розуміє глибину її художнього рядка. Поезія Ліни Костенко правдиво-болюча, невимірно-ніжна, унікальна.

Зіставляючи поетичні роздуми ювілярки з поезією Т. Шевченка знаходимо чимало схожого

Майбуття своєї Батьківщини у поезії Тараса Григоровича Шевченка та Ліни Василівни Костенко постає у різних пророчих візіях: з одного боку, у Шевченка відчитуємо оптимістичне сприйняття, з іншого – у рядках Костенко присутня тривога над загрозами не лише національного, а й глобального цивілізаційного виміру.

*І оживе добра слава,
Слава України,
І світ ясний, не вечірній
Тихо засіяє...*

*Нове століття, ба тисячоліття!
Тривожний історичний Рубікон.
Такий рубіж – це завжди катаклізми.
Держави, не махайте кулаком!
Політики, позбудьтеся апломбу.*

Мандруючи дорогою до Канева, місця вічного спочинку нашого українського генія, ми проїжджаємо через невеличке містечко Ржищів, що теж купається у водах Дніпра-Славути. Тут народилася наша легендарна поетеса Ліна Костенко. Хіба це випадково? Кажуть, у кожній випадковості є своя закономірність.

*У всякого своя доля
і свій шлях широкий...*

*Не для людей, тієї слави,
Мережані та кучеряві
Оці вірші віршую я.
Для себе, братія моя!*

*У драмі людській небагато дій:
дитинство, юність, молодість і старість.
Роби що хоч, ридай або радій.*

Неси свій хрест. Все інше – позсталість.

Юність у поезії обох поетів оспівана як пора, коли вирішується людська доля. Однак вона не прекрасна, адже у ній бракує любові...

*Минули літа молодії,
Холодним вітром од надії
Уже повіяло. Зима!
Сиди один в холодній хаті,
Нема з ким тихо розмовляти,
Ані порадитись. Нема,
Анікогісінько нема!
Сиди ж один, поки надія
Одурить дурня, осміє...
Морозом очі окує,
А думи гордії розвіє,
Як ту сніжину по степу!
Сиди ж один собі в кутку.
Не жди весни – святої долі!
Вона не зійде вже інколи
Садочок твоїй позеленить,
Твою надію оновить!
І думу вольную на волю
Не прийде випустить... Сиди
І нічогісінько не жди!*

*Очима ти сказав мені: люблю.
Душа складала свій тяжкий екзамен.
Мов тихий дзвін гірського кришталю,
Несказане лишилось несказаним.
Життя ішло, минуло той перон.
Гукала тиша рупором вокзальним.
Багато слів написано пером.
Несказане лишилось несказаним.
Світали ночі, вечорили дні.
Не раз хитнула доля терезами.
Слова як сонце сходили в мені.
Несказане лишилось несказаним.*

Поетичні послання своєму народу і рідній землі знаходимо у поезії Тараса Григоровича та Ліни Василівни. Вони сповнені духовного благословення і віри у відродження його через віру у правдивого Бога і всепрощення.

*У пута кутії не куй,
В склепи глибокі не муруй.*

А доброзиждуцим рукам

*І покажи, і допоможи,
Святу силу ниспошли.*

*А чистих серцем? Коло їх
Постави ангели свої
І чистоту їх соблюди.*

*А всім нам вкупі на землі
Єдиномисліє подай
І братолюбіє пошли.*

*Єдиний Боже! Все обсіли хами.
Веди мене шляхетними шляхами.*

*І не віддай цим людям на поталу, –
вони вже іншу віру напители.*

*Оплач в мені, оплач і одболи, –
вони ж моїми друзями були!*

І Тарас Шевченко, і Ліна Костенко – поети із надзвичайно потужним «Внутрішнім тиском» почуттів. Кожне висловлення довершене в сенсі художньо-естетичної організації тексту. А тому вони якнайтісніше пов'язані між собою і в такий спосіб творять органічну цілість поезії. А в цьому, як відомо, суть мистецтва.

Хомик Тетяна,
методист КЗ ЛОР «Львівська обласна
Мала академія наук учнівської молоді»